

Pasakos telefonu

Pasaka apie vaikystės ežerą

Kartą papasakojau Patrikui, kaip vaikystėje mano gatvelėje po lietaus atsirasdavo “ežeras”.

- O dabar, ar tas ežeras atsiranda dabar? – klausinėjo Patrikas.

Nežinojau ką jam atsakyti, nes jau senokai ėjau savo gatve, vis važiuodavau. Be to nelabai ir žiūrėjau – yra tas ežeras ar ne.

Kaip tik šlyt smarkiai palijo ir mano taksiukė Bitė mindžiukavo tarpuvartėje nesiryždama išbėgti į gatvę. Patys žinote, kokios trumputės taksų kojelės, ir jei gatvėje tyvuliuoja bala, jie rizikuoja sušlapti pilvelį!

- Oho, ką aš matau, mūsų gatvėje atsirado ežeras!

Bitė, tarsi supratusi, kad ežero vis tiek neperplauks, atsargiai apėjo jį pakraščiu ir nubidzeno kaimynų tvoros link. Na, o aš nulėkiau skambinti Patrikui.

- Klausau, - jis atsiliepė labai greitai.

- Patrikai, šaukiau net uždususi, - mano gatvelėje atsirado ežeras, nori pamatyti?

- Šiandien? O mamytė sakė, kad lyja... – dvejojo berniukas. – Bet jei tu atvažiuotum, tai žinoma, noriu!

- Jau važiuoju, - sušukau. – Tik būtinai apsiauk guminius batus!

- Įdomu, - svarsčiau važiuodama, - ar Patrikui mūsų gatvelės bala bus panaši į ežerą kaip kad man vaikystėje?

Patrikas jau laukė.

- Kokia tu greita. – tarė jis ir klestelėjo į savo kėdutę automobilio gale. – Mano guminiai batai raudoni, matai?

- Labai dailūs, - pagyriau guminukus. – Galėsi braidyti kiek tinkamas.

Savo gatvele važiavau lėtai lėtai, nes “ežeras” išties buvo įspūdingo dydžio.

- Lipam, nemiegok, - paraginau savo bičiulį.

Patrikas lėtai priėjo prie balos ir atsitūpė. Kyštelėjo ranką į vandenį ir paklausė:

- Vanduo šiltas, vėjas nestiprus, kodėl ežeras tuščias?
- Ežeras netuščias, juk tu atėjai, - atsakiau.
- Taip, bet kodėl jame nėra laivų, juk vėjas palankus... Čia ko gero visai ne ežeras!
- Ne ežeras? O kas? – paklausiau, apgailėstaudama, kad jis nepatikėjo mano vaikystės ežeru.
- Čia galėtų būti jūra, - nutarė berniukas. – Taip, būtent, Obuolių gatvės jūra! Tik jūroje trūksta laivų!
- Trūksta, - sutikau ir nulėkiau į namus. Iš popieriaus išlanksčiau du dailius laivelius – vieną didesnį, kitą mažesnį – ir net išmeigiau jiems po vėliavėlę iš žiedlapių.
- Oho, - sužavėtas sušuko Patrikas. – Net du laivai. O kuo jie vardu?
- Vardus sugalvok tu, juk tu esi šio puikaus laivyno kapitonas!
- Sugalvojau. Mažesnis bus vardu Patrikas, o tas su rožine vėliava – Inesa, bet ne, gal geriau Mamytė.
- Tikrai geriau Mamytė, nuostabus vardas, Patrikai!

Ir abu laiveliai buvo paleisti plaukti mūsų vaikystės jūra. Mudu apibėgome jūrą iš kitos pusės ir kantriai laukėme, kol palankus vėjas atplukdys laivelius į mūsų krantą. Kartais tenka palaukti, bet kaip smagu sulaukti, ar ne?..

Inesa Paliulytė
Kauno lopšelio-darželio „Liepaitė“ meninio ugdymo pedagogė, aktorė, režisierė